

Si Mahoma no va a la muntanya...

TERCERA VIA

Vall Folk Ska.

Viure de la música no resulta gaire senzill. Les empreses que s'hi dediquen no sols no faciliten res als grups que comencen sinó que més aviat els entrebanquen. Per això, fa un any i mig que un grapat d'aquests joves músics que busquen el seu espai en el panorama musical català van resoldre encarar tot d'una la dramàtica disjuntiva de lluitar o morir. Artísticament parlant, s'entén. I optaren per lluitar. Ha estat un any i mig de recerca incansable: d'ajudes econòmiques, de cobertura legal i mediàtica, de models de gestió, de persones de confiança que s'implicaren en el projecte. Fruit de tot aquest treball, naix finalment Tercera Via, una empresa de management força peculiar que el passat 16 de gener es presentava en societat amb, sembla, bastant èxit.

Esperançats. Albert Ferré és el cantant de Sota Zero, una de les cinc ban-

Els músics joves es queixen de la manca de suport que pateixen tant de l'administració com de les empreses que configuren tot el sector musical català. Per això, alguns han decidit crear la pròpia empresa de management i fer que siga la muntanya qui vaja a Mahoma.

des que s'apleguen sota el paraigua de Tercera Via. Ara, a més, exerceix com a director comercial i en aquests dies de promoció va de bòlit. Tanmateix, i encara que únicament l'he conegut a través del telèfon, pareix una persona d'aquelles que ho afronta tot amb un somriure i molt de bon humor. En l'entrevista es mostrava exultant dins dels límits que imposa la prudència: "Estem

molt satisfets. Nosaltres ens movem habitualment pels mitjans de comunicació d'àmbit local i comarcal, però en aquesta ocasió han demostrat interès per nosaltres mitjans d'abast major, com ara *El Periódico* o *El Punt*. I també hi eren les agències de notícies més importants i cadenes de ràdio amb gran audiència com és Catalunya Ràdio." La conferència de premsa a la seu de la

Sota Zero, una de les cinc bandes que s'apleguen sota el paraigua de Tercera Via.

TERCERA VIA

SGAE a Barcelona era, en paraules de Ferré, la prova de foc que estaven esperant per, primerament, avaluar el seu poder de convocatòria i, segon, polsar l'opinió dels mitjans. I, de moment, tot ha anat com una seda.

Han irromput de sobte i fent molt de soroll. Només així s'aconsegueix que els més durs d'oïda s'aturen i escolten. I per si de cas algú no se'n refia gaire, es poden demanar referències als qui s'han erigit en els seus defensors més apassionats: d'una banda, Gerard Quintana, i d'una altra, la web Rock català, una de les pàgines musicals més prestigioses de la xarxa. Amb aquests "padrins", que s'han entusiasmat amb els artífexs de Tercera Via voluntàriament i desinteressadament, tot sembla, si més no, una mica més fàcil. Perquè per tirar avant, cal molta il·lusió i molt de treball. Val a dir que, d'il·lusió, en desprenen a doll, i a l'hora de posar mans per feina, el que falten justament no són les mans. La prova més tangible

és que l'empresa ja està en funcionament. Confien en les seues possibilitats; de fet, ja han fixat la data per a la celebració del seu primer aniversari, el 10 de novembre d'enguany. El model de Tercera Via, basat en la cooperació i la solidaritat, és operatiu als Estats Units de fa temps, i això els encoratja. Grups que han tingut ressò mundial, com Green Day i Offspring, explica Albert Ferré, van fer les primeres passes dins d'associacions de management independents de petita grandària.

Per la via del mig. Diu Ferré que el nom de Tercera Via va sortir tot sol. Després de molt observar el funcionament del mercat, arribaren a la conclusió que només hi havia dues maneres d'introduir-s'hi i treballar. Ells, doncs, s'encarregarien d'oferir-ne una tercera. Perquè tampoc no pretenen atacar el sistema establert, sinó simplement endreçar de malesa el camí del mig i habilitar-lo al trànsit per a tot aquell que

vulga recórrer-lo. Perquè, que ningú s'equivoque, per formar part de Tercera Via no cal abraçar un ideari polític en concret. Assegura Ferré que, eventualment, ells professen una ideologia política, però no volen que determini l'admissió de nous grups. Segons de la mateixa manera que a un pastisser l'única cosa que se li demana que elabore bons pastissos, així als músics que s'incorporen a Tercera Via un futur sols se'ls exigirà que siguin músics de qualitat.

I ja hi ha llista d'espera per poder aprofitar-se dels serveis que ofereix Tercera Via: management; promoció; tots els mitjans de comunicació comercials; equip de so i d'il·luminació; gell discogràfic propi, i un estudi de gravació amb els últims avanços tecnològics. És una proposta atractiva als músics que sobresurten. Per això n'hi ha molts que ja fan cua. Però Tercera Via els demana una mica de paciència, la que cap en el termini d'

any, fins que les infraestructures estiguin assentades i l'empresa pugui absorbir nous grups. "No volem que hi haja discriminació. Tots els grups han de gaudir del mateix tractament dins de l'empresa. Per això, fins que no estiguem en condicions d'oferir el millor per a tots, no volem integrar més grups", explica Ferré. "És possible que recorrem als que ja han manifestat la seua voluntat de participar-hi si sorgeixen actuacions que nosaltres no podem cobrir. Evidentment, si el resultat és positiu, ells seran els primers de la llista quan decidim obrir-nos a més gent."

Perspectives de futur. Perquè ells han patit en la seua carn el desinterès i fins i tot el menyspreu. Són músics que treballen per als músics i per aquest motiu la comprensió és absoluta. I la compenetració. "Nosaltres —diu Ferré— encara tanquem els tractes amb una encaixada de mans i un colpet a l'esquena. Hem desenvolupat una complicitat molt gran i tenim plena confiança els uns en els altres." Potser és perquè són només cinc formacions, però volen que aquest esperit es mantinga una vegada s'amplie l'empresa. "Portem un control absolut dels grups. Ens reunim mensualment per comprovar que cadascú compleix les seues obligacions i, a banda, ens mantenim en contacte permanent per correu electrònic i per telèfon. Tots els grups són lliures d'entrar i de sortir quan ho desitgen. No juguem amb l'exclusivitat i això dóna una major tranquil·litat a l'hora de treballar."

Ara són L'home invisible, No Badis, Plou com mai, Vall Folk Ska i Sota Zero. Entre tots aporten gairebé tots els estils musicals vigents, des del rock clàssic fins al jazz, passant pel pop, el funky, el reage, la rumba i el folk, i el que és més important, els calés. La base econòmica de Tercera Via són els músics. L'autofinançament serà necessari almenys fins que el projecte s'haja estabilitzat. Tots col·laboraran a parts iguals i, és clar, també obtindran el percentatge corresponent pels actes contractats. A més, Tercera Via és compromesa a retornar la inversió si falla en el seu compromís de concertar actuacions o de fer promocions. Ara per ara, la tasca de promoció ja ha estat encetada per

Gerard Quintana s'ha erigit en un dels defensors més apassionats del projecte.

als cinc grups esmentats amb el FesTOUR, un espectacle itinerant que preveu recórrer tot el territori dels Països Catalans des d'ara i fins al 10 de novembre. "Evitarem les ciutats, perquè el contacte amb el públic és més eficaç en els pobles. Volem que els Ajuntaments s'animen a treballar amb nosaltres. En cada poble actuaran els cinc grups de Tercera Via més un de convidat, que serà del mateix poble o de la comarca, perquè volem donar l'oportunitat de tocar a més gent. A més, portarem una mena de mercat ambulànt i el mateix Ajuntament pot instal·lar-hi els seus estands", explica Ferré.

Els xics de Tercera Via no estan sols en aquest ambiciós projecte. Compten amb el suport de Plataforma, l'empresa que, a més dels equips de so i de llum, dóna la cobertura legal indispensable. Si se'n surten, com esperen fer-ho, en sentirem a parlar. Perquè la intenció no és restar dins de les fronteres del Principat. Encara que siga costós, en algun moment creuen que disposaran dels mitjans necessaris per arribar també a les Illes i el País Valencià. El vaixell ha salpat i navega amb vent favorable. Si per la tercera via arribarà a bon port, només el temps ho dirà.

Cristina Simon